

EL BANC DEL SENYOR ESTANISLAO SE'N VA ANAR A MALLORCA

Els germans March, en l'Urquijo

El Grup March va adquirir fa poc l'empori dels Urquijo. Després d'un sanejament espectacular, l'antiga banca fundada pel primer marquès ha passat a engruixir els béns dels germans Joan i Carles March. Només és un altre capítol en el viatge català de la dilapidada herència dels marquesos que ja ha passat a engrandir l'era bancària dels March.

I. L. Belda

Quan Estanislao de Urquijo i Landaluce va morir, el 1889, la seua fortuna ja arribava a la sorprenent quantitat de cinquanta milions de pesetes. Ex-diputat general d'Àlaba, pare de la província i, el 1883, alcalde de Madrid, un Reial Despatx del 13 de maig de 1971 emès per Amadeo I, rei d'Espanya, li havia concedit el títol nobiliari del primer marquès d'Urquijo. Era el pagament reial pels seus serveis mercenaris envers la dinastia dels Sa-

voia. Només havia hagut de defensar els tradicionals furs de la Diputació General de la seua terra i les idees més antiquades. Però sense ell la banca Urquijo mai no hauria existit.

El 1986 i al minúscul llogaret de Murga, dins de l'alabesa vall d'Ayala, va arribar al món el futur pare de la pàtria, el senyor Estanislao. Compassiu burgès i benefactor de paisans en desgràcia, va crear de la seua pròpia bossa, abans de viatjar cap a un daurat imperi econòmic amb seu a la cort madrilenya, un Patronat Protector de l'Agricultura i de la Ramaderia comar-

cal, un grapat d'escoles model de decència i una llar per als malalts terminals. Gran Creu d'Isabel la Catòlica, la seua domiciliació financera a Madrid va ser el tret d'eixida d'una multimilionària fortuna.

Estanislao muntà un despatx al cèntric carrer de la Montera, darrere del Ministeri de la Governació, futura D.G.S. quan hi arribara Franco. Des d'allí, a dues passes de la Borsa, la cotització de les seues accions en el mercat de valors ben prompte va ser encarrilada cap a pròspers negocis. Primer, les companyies navilières. Des-

prés, la xarxa de ferrocarrils. Finalment, el seu més preat somni: la banca. *Mister Nathan Rothschild*, el mític guardià dels diners europeus es convertiria en el seu soci.

Els Rothschild havien desembarcat a Madrid per encàrrec del marquès de Miraflores, lleial ambaixador a Londres de Sa Majestat Ferran VII, que s'havia vist obligat, després de les guerres civils a la península, a trobar, fóra com fóra, préstecs estrangers per poder sostenir les campanyes polítiques i militars del seu rei. Els Rothschild passaven a ser caps d'Estanislao de Urquijo, però aquest, quan va triomfar per fi el govern liberal, es va convertir en el totpoderós conseller del **Banco de Espana**. Un Mariano Rubio i un Miguel Boyer del segle passat.

Sis anys abans de la seua mort, Estanislao, amb el seu capital familiar notablement augmentat, decidia anar al registre mercantil i canviar l'antiga denominació de la societat **Urquijo Hermanos** per un nou assentament: **Urquijo y Compania**. La seua continuïtat econòmica i les seues accions, vent en popa, permetrien que, en plena primera guerra mundial, la **Sociedad Anónima Banco Urquijo** obrira per primera vegada les seues portes. Era l'any 1918 i 48 empleats amb manegots i visera administraven un capital social de 50 milions de pessetes.

Setanta anys després, el senyor Estanislao perdria el seu banc. El quint marquès d'Urquijo, Manuel de la Sierra y Torres, assassinat a trets l'1 d'agost de 1980 al seu xalet de Somosaguas, Madrid, havia llançat, amb la seua desgraciada política financera, la caiguda final de l'imperi Urquijo. Un regnat maleït que durant els trenta anys anteriors havia colonitzat amb les seues oficines estrangeres i els seus pactes bancaris internacionals tots els continents de la terra.

Nova era mallorquina

Ara, els germans March tenen un banc completament seu. Un bon banc que, no obstant això, a punt va estar de convertir-se en una bogeria financera d'estat. Perquè el 1982, el que havia arribat a ocupar la novena posició en l'escala bancària de la península, era un negríssim llibre de deutes amb 5.000 milions de pèrdues en el seu haver.

Però l'Urquijo es va salvar gràcies a l'**Hispano-Americano**, el qual, el 1982, havia comprat el **Bankunió** i

Carles March, amo de l'Urquijo.

que, el 2 de febrer de 1983, fusionava els dos bancs per batejar l'**Urquijo-Unión**. I, també, al fet d'haver rebut 50.000 milions de pessetes —que el nounat arplegà per sanear-se definitivament— des de diverses arques: el **Fondo de Garantía de Depósitos**, el **Banco de Espana** i, per primera vegada en la història bancària de l'estat espanyol, un compte corrent a càrrec de la resta de la banca privada. El 1988, l'heptagenari Urquijo estava absolutament en forma i son pare, l'**Hispano-Americano**, posseïdor del 97,5 del seu capital, decidida posar-lo a la venda. L'**Urquijo-Unión** era lliurat el 22 de desembre del passat 88 al Grup March per 57.000 milions de pessetes. Un conegut mercader de l'INI i expert soci del franquisme havia tancat l'operació, **Claudio Boada**, cuiner major de l'**Hispano**.

La primera fortuna de l'estat, els germans **Joan i Carles March**, els hereus del riquíssim banquer mallorquí que va sufragar la insurrecció africana de **Francisco Franco**, són ara els flamants amos de la dinastia econòmica Urquijo. Els descendents de l'armador de Palma, Joan March, adquiriren el 97% de les accions del banc Urquijo a l'**Hispano** mitjançant la seua familiar Banca March i una de les seues fi-

lials financeres, la **Corporació Alba**. Claudio Boada, que va accedir a ser president de l'**Hispano-Americano** el 1985, va rescatar així l'herència d'Estanislao de Urquijo i va fer, de passada, un bon negoci.

El grup March compta amb un bon càrrec. A banda de la seua banca, els March controlen, entre d'altres, el **Banco del Progreso**, la **Banca Asturias** i el **Natwest March**. La seua **Corporació Financiera Alba** participa accions importants de **Simago**, **Pryca** i **Uralita**. I el seu nou cavall de Troia, l'Urquijo, té, guardats en la seua panxa, milers de regals financers, i encara més d'industrials. L'Urquijo-Unión posseeix uns recursos autònoms de 24.000 milions de pessetes. Els depòsits dels seus clients ranegen els 300.000 milions. El seu capital, ara ben gestionat, pot convertir els líquids de 1989 en uns guanys pròxims als 3.000 milions nets.

Però, això no és tot. Joan i, sobretot, Carles March, vice-president de **Fuerzas Eléctricas de Catalunya** i de la seua famosa Fundació, amb a penes 42 anys i un dels triats per a la secció espanyola de la Trilateral, recullen també les múltiples participacions de l'amplíssima cartera industrial de l'**Urquijo-Unión**. Totes les accions d'**I.B.M. Española**; quasi totes les de **Sistemas AF**; el 29% de **Duro Felguera**; el 15% d'**Aragonesas**; el 15% d'**Asland**; el 3% de **Tabacalera** i un llarg 3% de **Catalana de Gas** entre altres.

El nét de Joan March ben prompte serà president del nou Urquijo. Substituirà **José María Amusatégui de la Cierva**, fins ara el president i el principal executiu de l'Urquijo-Unión, vice-president de l'Hispano i ànima dreta de Claudio Boada. Econòmicament amable amb les opcions polítiques del centre-dreta, Carles March serà el flamant Mario Conde de la Banca estatal. Amo d'una importantíssima pinacoteca, el Grup March —un cinc per cent també en el **Banco Popular**— afegirà a la seua ja gran riquesa la col·lecció d'art de l'Urquijo, valorada en més de dos mil milions de pessetes.

L'Urquijo tornarà a anomenar-se de nou simplement Urquijo. Prop de dues-centes sucursals, només a la península, acabaran sent propietat dels March. Una família que, al costat de les seues immenses propietats en la indústria, la construcció, l'alimentació o el comerç, comptabilitza un paquet d'accions financeres que en el mercat de valors poden vorejar ja el quart llarg de bilió. □